

Ἐλένη ἐν ἀνθηρᾷ ἡλικίᾳ καὶ αὐτὴ καὶ μὴ-
τηρ βρέφους θηλάζοντος ἀμίαντος διέταμε
τὸ νῆμα τοῦ βίου καὶ ἀλώθητος παρέθετο
εἰς χεῖρας τοῦ Κυρίου τὸ πνεῦμα, ὑπόδειγμα
σπάνιον τιμῆς τοῦ ἠρωισμοῦ ἀρεῖσα.

Ἀγέρωχος καὶ μεγαλαυχῶν ὁ υἱὸς τοῦ
Μεχμέτ-Ἀλῆ σατραπού τῆς Αἰγύπτου Ἰμ-
βραῖμ πασοῦς διὰ τὴν νίκην, ἣν ἤρατο ἐν
Τρικόρφοις τὴν 24 Ἰουνίου 1825, «κατα-
λιπὼν φρουρὰν ἀποχρῶσαν εἰς Τρίπολιν, ἐ-
πεχείρησε δεινοτάτην λεηλασίαν εἰς τὰς
παρὰ τὸν Ἀλφειὸν, τὸν Λάδωνα καὶ τὸν Εὐ-
ρώταν χώρας.» (2) Διέταξε δὲ ἀπόσπασμα
στρατοῦ ἵνα πρώτον εἰς τὴν Γορτυνίαν εἰσ-
βάλη ἐν ᾧ αὐτὸς μεθ' ἐτέρου στρατοῦ ἐλάμ-
βανε τὴν πρὸς Νάσους (Δάρα) διὰ Λεβιδίου
ἄγουσαν δημοσίαν, καὶ αὐθημερὸν ἀφικόμε-
νος εἰς τὸν Δαρέϊκον κάρπον κατατρήσασεν
εἰς Ἀραδαριαίς. Τὸ ὄψεϊρηται Τουρκικὸν ἀ-
πόσπασμα ἀπὸ Τριπόλεως διευθυνόμενον ἔ-
φθασεν εἰς Ἀλωνίσταιναν καὶ εἰσήλασε θρι-
αμβευτικῶς διὰ τοῦ Διασέλου εἰς Βυτίαν ὡς
καὶ ἕτερον σῦναμα ἀπὸ Λεβιδίου διὰ τῶν
ὄρέων κατήρχοντο εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον δηλ.
τὴν Βυτίαν, ἣν καὶ ἐμπρόλησαν αἰχμα-
λωτίσαντες τὴν οἰκογένειαν τοῦ Θεοδώρου
Ταμπακοπούλου καὶ τὴν τοῦ Τριανταφυλ-
λίδου, ἃς εὔρον εἰς Δρακότρουπαν.

Ἔτεροι οἰκογένειαι Βυτιναίων ἦσαν κε-
κρυμμένοι εἰς θέσιν Κότρονα βορείως τῆς
κώμης Ἰρανίτσης, ἐν αἷς καὶ ἡ τοῦ Ἀνδ.
Διαροπούλου. Ἀναζητούντες δὲ χριστιανούς
οἱ διασταυροῦντες τὴν χώραν στρατιῶται
Ἰθωμανοὶ περιέτυχον ἐκεῖ που τὸν Πέτρον
Διαρόπουλον, ὃν ἀπέκτειναν, εἰ καὶ ἔλεγον
«Μὴ φοβᾶσθε δὲν ὄσας πειράζομε». Τότε ἡ
Ἐλένη Διαροπούλου ἵσταμένη παρὰ τὸ χεῖ-
λος τοῦ κρηνοῦ, ἀρεῖσα χαμαὶ τὸ θηλάζον
βρέφος καὶ μετ' ἀνδρικῆς εὐτολμίας καὶ ἀ-
ποράσεως ἀποτείνασα τὸν λόγον πρὸς τὸν
ἀγρίως ἐπιτεθέντα Μουσουλμάνον «Στάσου,
μουράττη, τῷ εἶπε, χριστιανὴ ἀληθὴς εὐχο-
λα δὲν παραδίδεται εἰς τὰ χεῖρα τῶν ἀπί-
στων, εὐδὲ εὐκολα ἀτιμάζεται» καὶ ῥίψασα
ἑαυτὴν κατὰ τοῦ κρηνοῦ πάραυτα ἐξέπνευ-
σεν. Οἱ δὲ Ἰθωμανοὶ λαβόντες τὸ βρέφος ἔ-
φερον εἰς τὸν Ἰβραῖμ. Μεταξὺ δὲ τῶν αἰχ-
μαλώτων ἦν καὶ γυνὴ ἀπὸ τῆς Ἰωνικῆς
Μαγνησίας λαλοῦσα καλῶς τὴν Τουρκικὴν
γλῶτταν, ὅτε δὲ ἐπαρουσιάσθη πρὸς τὸν
Πασοῦν καὶ παρεκάλει αὐτὸν περὶ τοῦ βρέ-
(2). Ἱστορία Παπαρηγοπούλου σελ. 17.

φους, ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ Ἰβραῖμ «ποῦ εὐρί-
σκεται ὁ Ἀρχηγὸς Κολοκοτρώνης; ἡ δὲ ἀ-
πεκρίνατο, ὅτι ὡς γυνὴ δὲν γνωρίζει τι περὶ
τοῦ ἀρχηγοῦ. Ἀλυπηρὸν, προσέθετο ὁ Πασ-
σοῦς ὅτι τοιοῦτον γενναῖον καὶ ἱκανὸν ἀρχη-
γὸν ἔχοντες οἱ γκλαουρίδες δὲν ἐκτιμῶσιν
αὐτόν, αἰνιτιτόμενος τὰς προηγουμένας ὀλε-
θρίας ἐν τοῖς Ἑλλησιν ἔριδας τοιοῦτον ἦτο
τὸ ἦθος καὶ τῶν γυναικῶν ἔτι ἐν ἐκείνῃ τῇ
ἐποχῇ καὶ τὸ αἶσθημα!

Ἐκ Βυτινῆς ΠΣ.

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΔΑΚΡΥ

(Πρὸς τοὺς ἀγωνιστὰς τοῦ 1821).

Μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα πρὸ τοῦ τάφου σας, πατέρες,
τὰ εὐγνώμονα παιδιὰ σας κάθε Μάρτη γονατίζουν
καὶ σ' τὴν κρῖα σας τὴν πλάκα τῆς περήφανης ἡμέρας
πικρὰ ἔργονται νὰ κλαύσουν, ποῦπερνοῦν καὶ δὲ γυρίζουν.

Γιὰ σας, ποῦ γιὰ τὴ ζωῆμας ἀγκαλιάσατε τὸ Χάρο,
καὶ ἐφάγατε μαρτυρῆ, καὶ ἀναπνεύσατε ζωτιά,
στίχους μέσ' ἀπ' τὴν καρδίᾳ μου, κλιδαρὸν κλαδάθαπῖρω,
καὶ σ' τὸν τάφ' σας θὰ φέρω μὲ δακρυβρεχτὴ ματιὰ..

Ἄγια νῖνα! τούτῃ μέρα, ποῦ τοῦ Γερμανοῦ τὸ χεῖρ
ὁ σταυρὸς τῆς ἐκκλησίας μας φοβερὸ γεῖνε σπαθί.
Μὰ φωνὴ κρυφὴ μοῦ λέει, πῶς ὁ γρόνος θὰ νὰ φέση
κ' ἀλλήτῃ μέρα, ποῦ καὶ χεῖρ καὶ σπαθί θ' ἀναστηθῇ!

Ναί! Πατέρες, τὰ παιδιὰ σας δὲν ἠλησμόνησαν ἀκόμα
πῶς ἐφύτρωσ' ἡ ζωὴ τους μέσ' τὸ αἶμα τὸ δικό σας...
Τὸ φωνάζει κάθε πέτρα, κάθε πέλαγο καὶ γῶμα
ἔχουν αἶμα ἀπ' τὴν καρδίᾳ σας καὶ.... ἀκούουν τὸ στε-
ναγμό σας!

Ἀθήνησι

ΕΠΙΦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΧΛΟΗΣ»

κ. Εὐστ. Δημ. Πύργον. Ἐπιστολὴ μετ'
ἐπιταγῆς ὡς καὶ ἕτερα ἐλήφθησαν εὐχα-
ριστοῦμεν. Ἀποδειξίεις ἀπεστάλησαν ἀ-
ναμεινομεν. Τὰς θερμὰς μας συγχαρητήρια
διὰ γνωστὴν ὑπόθεσιν. — κ. κ. Σ. Ν. Π.,
Γ. Κ., Σ. Φ., Δ. Π. Σ., Δ. Κ. Κ., Σ. Β., Ζ.
Π., καὶ Χ. Μ. Πύργον. Συνδρομαὶ ἐλή-
φθησαν εὐχαριστοῦμεν. — κ. Α. Δ. Π. Π.
Φοιτητὴν Ἀθήνας Σζς ἐνεγράψαμεν. εὐ-
χαριστοῦμεν. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Τὸ ἀπο-
σταλὲν δυστυχῶς ἀκαταληθὸν διὰ τὴν
«Χλόην», προπάντων διὰ τὸ μακροσκελές.
Πέμψατε συντομώτερον τι. — κ. κ. Π.
Μ. καὶ Γ. Α. Π. Εὐγνωμονοῦμεν.